

חשבון עובר ושב

הבשר יקר

קראתי בעיתון שאגודת הכורמים ויק" בי, "כרמל מזרחי" החליטו לפתוח ב" שורה של מיבצעי הסברה והדרכה, במ" טרה להגביר את צריכת היינות בארץ, וזו בהחלט הודמנות לחדש את מילחמתי בייצרי האלכוהול.

שמירלב למה שאמר מנכ"ל אגודת הכורמים, אהרון נחשון: שלמרות שמי חירי היינות בארץ אינם יקרים, הצריכה להם נמוכה. ועוד אמר המנכ"ל, שה צרכן הישראלי קונה בשר יקר ואינו מתלונן על כך, אולם כאשר מדובר ביינות, הוא מבקש רק יין זול ונרתע מהמחיר הגבוה.

מהו ברור כל-כך אם חושב ה" מנכ"ל שמחירי היינות בארץ אינם יקרים, או שהמחיר גבוה, ולא ברור גם מדוע צריך לעשות מיבצעי הוולדה והדריכה, כשכל מה שצריך זה להוריד את המחירים.

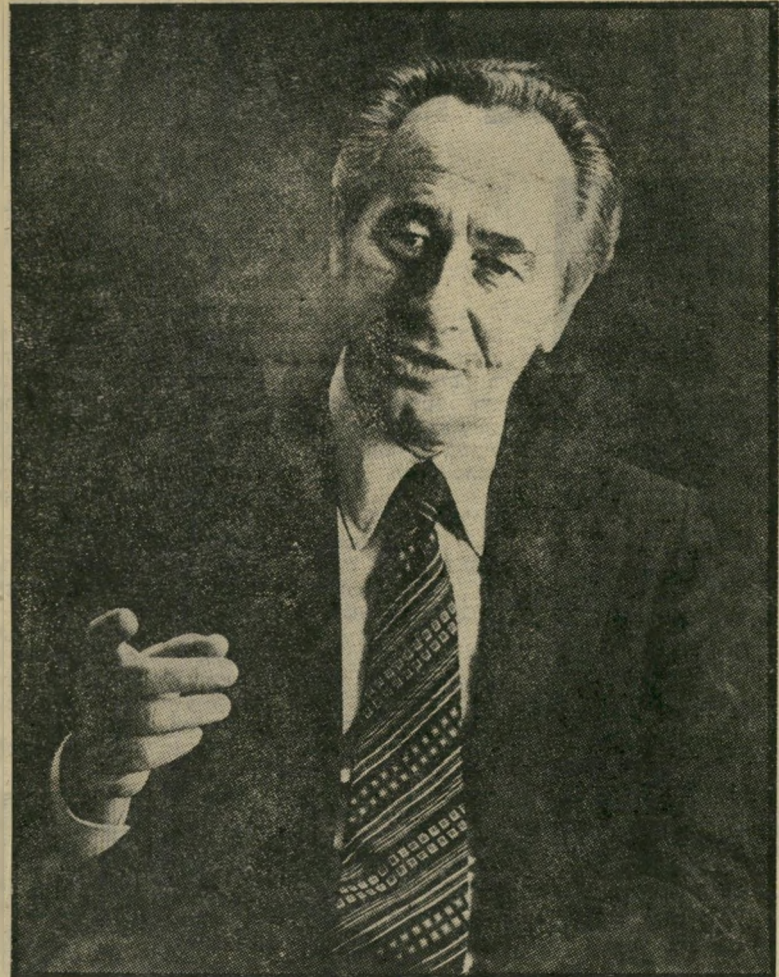
בארץ לא משיגים יין בפחות ממאה לירות הבקבוק. בצרפת, ששם היין, נגיד, לא פחות טוב, אפשר להשיג יין באיכות דומה ב-50, ו-60 לירות הבקבוק, ויש סוגי יין זול באמת, הנמכרים בבקבוקי פלסטיק ענקיים, שעולים אמילו פחות, או אני לא יודע מאיפה מוציא כבוד המנכ"ל את הנתונים שלו.

מה שאני רוצה להציע לקוראים לעשות, כדי להתגבר על מחירי היין המ" קומיים, הוא לעשות יין בעצמם. העסק מאוד פשוט, וכל מה שצריך בשבילו זה מיכל בקבולת של 25 ליטר. אפשר להשיג כאלה מבלסטק.

וכך משחקים אותה: קונים 25 ק"ג לוגרם ענבים, ירוקים או שחורים, כאשר המחירים בשפל, כמובן. רוחצים אותם טוב-טוב, שמים אותם בקערה גדולה ואחר כך מתחילים לקפץ עליהם ברגליים יחפות ונקיות, שזה תלנוג בפני עצמו. מהמרק הענק הזה שולפים את הקוני סטרופקיות שעליהן היו הענבים תלויים, ושופכים יין המרק לתוך המיכל. מי שאוהב יין מתוק יכול להוסיף לתה קילוגרם סוכר או שניים.

מכסים את המיכל בזה, ונותנים לזה לתסוס שבועיים-שלושה. כל יום בוחשים את העיסה בכלי-עץ, כדי לא לשרוט את החרוגים. החוכמה היא לדעת להפסיק בדיוק כשנגמרת התסיסה, שזה דברים שרואים על-פני העיסה. אז מסניגים הכל בתוך חיתול, ומכניסים את היין לתוך עשרות בקבוקים ששטפו היטב. צריך למלא את הבקבוקים ממש עד למעלה ולפקוק היטב. 25-מילוגרם ענבים יכולים להפיק לפחות 20 ליטר יין, וכל אחד יכול לעשות את החשבון באשר לגובה החייכון. אם שמה מתחרבן, ולא מפסיקים

הלכה התדמית

דוגמן עניבות פרס

כשמחפשת חברת-טכסטיל דוגמן לעניבות סולידיות, עליו להיות גבר נאה — אם כי לא יפה מיצועי, בערך בגיל העמידה, עם קצת שיער שיבה, קצת מבט שליו וקצת חיוך מרגיע. מלבישים אותו בחליפה כהה וסולידית, חולצה בהירה, שתבלית את העניבה, מעמידים אותו לפני המצלמה, ומורים לו לחייך ישר אל העדשה, ולהושיט את היד קדימה בתנועה לא תוקפנית מדי, הא-מרת: "גם אתה יכול להראות כמוני, אם תענוד לצווארך עניבה מתוצרתנו." מכיוון שמה שחשוב בכל העניין הוא מכירת העניבה, המסר במודעה הוא העניבה. אסור שיהיה במודעה משהו ש" יסיט את תשומת-הלב מן העניבה. הי דוגמן הוא בסך הכל קולב חי. המפרסם אומר באמצעות המודעה: קח בן-אדם רגיל, סתם אחד, שים עליו עניבה מתאימה — ומיתאום הוא נראה אחרת. פיתאום הוא נעשה משהו. אבל כדי שזה יעבוד, צריך הרקע להיות אפור ומטוש-טוש, וגם הדוגמן אפור ומטושטש, סר אופי וחסרת-תדמית. ורק העניבה צריכה להיות יפה וזוהרת.

אילו היה המערך בית-חרושת לעניבות, הוא היה שובר את השוק ב-30 ביוני, עם הדוגמן שימעון פרס. שימעון פרס הגיע לשלב הנוכחי של מערכת הבחירות כשכל מה שהוא יכול להיות זה דוגמן של עניבות. קולב חי. יש לו התכונה החיונית ביותר לדוגמן עניבות: אין לו תדמית.

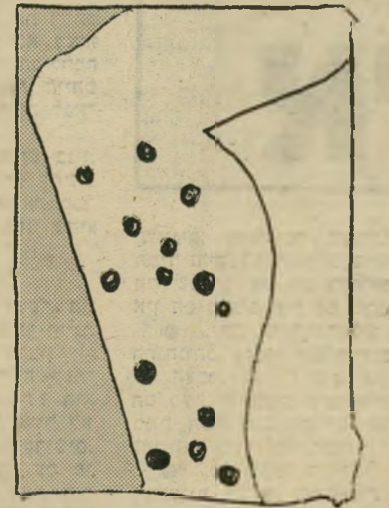
פעם היתה לו אחת. לשימעון פרס היתה תדמית של איש חלקלק וערמומי, איש המסובב בכחש של יריבו ונופל כחתול על רגליו, מה שלא יהיה. בקי צור: היתה לו תדמית של נוכל פולטי לטי. ביכלל לא חשוב אם הוא היה כזה. קרוב לוודאי שלא. נוכל פוליטי הוא אחד שיש לו תדמית של איש תם וישר דווקא, בדרך-כלל.

ופיתאום מישהו עשה טעות נוראה, והביא לפרס מומחים אמריקאים לענייני תדמית. מומחים אמריקאים יודעים מה טוב בשביל אמריקה. באמריקה לא אוהבים נופלים פוליטיים. תראו מה שקרה לי ניקסון. אבל מומחים אמריקאים לא מבינים שמה שלא טוב באמריקה יכול להיות טוב מאוד בישראלי. כאן זה לא

אמריקה. אצלנו יש חמישה ווטרגייט בחדש, ואף אחד לא מתרגש. אצלנו פלאטורשון הוא לחיט, וכל מה שצריך לעשות בשביל להיות מנהיג לאומי זה לצאת חצי-מוזכר במישפט, או לספסר בזיכרונות. מי שאין ספקות לגבי תומתו נזרק לפח-האשפה של ההיסטוריה, או שהוא נוכל פוליטי אמיתי. המומחים האמריקאים הצליחו לקלף את תדמית הנוכל הפוליטי. התדמית היחידה שהיתה לו. תדמית טובה מאוד בפוליטיקה הישראלית. אלמלא המומחים האמריקאים היתה יכולה להיות מערכת בחירות נפלאה, שבמרכזה ה-

עקיצות

לא מזמן חזרתי משירות המילואים שלי, ומשהו עוד נשאר לי מזה, על הרגל. במילואים לא ישנתי לבד בלילות. כל לילה התרחשה במיטה שלי אורגיה מופלאה עם חמיקה מתחת לבגדים, דקירות וחדירות, מציצות וגירודים. כמה עשרות פרעושים, מיפצלות קטנות ומררי שעות, שכמובן, עשו עלי חיים משוגעים. מסיבה לא ברורה, אהבו הפרעושים במיוחד את הרגליים שלי, מאיזור הברך ומטה. רק פה ושם היו ביקורים גם באזורי המותניים והגב.

גם אני עיי המופה

לאחר כל אורגיה כזאת הייתי מסתובב כל היום ומתגרד, והתוצאה היא שהרגליים שלי מנומרות עדיין, עד עצם היום הזה, בשלל נקודות. וכך, בכל ערב, כשאני מתבונן בעוגמה בתוצאות האלה של תאוות-הבשרים, זה מזכיר לי משהו.

הצורה הכללית, התיפזורת, הצפיפות — הכל בדיוק כמו למודעות הבחירות האלה, של הליכוד, המערך, המפד"ל והתחיה, עם "אנחנו על המפה", "אנחנו

בזמן, זה גם לא נורא, משום שאז התור צאה היא חומץ טיבעי מצויין, מה שנקרא חומץ בן יין. ואגב — מכיוון שהמנכ"ל בכל זאת צודק במשהו, וגם הבשר בארץ יקר מאוד, אלמד אתכם בשבוע הבא איך לעשות בשר בבית.

שאלה

אורבנית חשובה

היום נעסוק בשאלה אורבנית חשובה, והיא: למה הצד המערבי של דיוני גוף יותר הומה מהצד המזרחי של ה" רחוב. נא לא לזלזל בשאלה. היא מעניינת את בעלי-העסקים, והיא מעניינת מיליוני אנשים שעוברים ברחוב ההוא, הולכים ותוהים.

התשובה הראשונה שמקבלים על השאלה הזאת היא, שבצד המערבי יש יותר חתיכים וחתיכות, ולכן האנשים הולכים שמה. זה נכון, כמובן, אבל זו לא תשובה. למה יש דווקא שם יותר חתיכים וחתיכות? התשובה על זה היא שבצד המערבי יש יותר בתי-קפה, שמושכים חתיכים וחתיכות. גם זה נכון, אבל למה יש שם יותר בתי-קפה? ולמה יש שם יותר קיוסקים ודוכנים למכירת עיתונים וסיגריות וכל זה? למה?

וכאן באה התשובה המרגשת, תל-אביב היא עיר ים-תיכונית, עם אקלים סוב-טרופי אופייני, דהיינו: חם ולח במשך שמונה חודשים בשנה. במצב כזה אנשים אוהבים ללכת בצל. אבל צל יש רק בצד המערבי במשך כל היום. בבוקר ובצהריים ביגלל העצים, ואחר-הצהרים ביגלל השמש הנוטה לשקוע. בצד המזרחי, לעומת זאת, יש צל רק מוקדם בבוקר, כשהשמש זורחת. ולמה בצד המזרחי העצים לא נותנים צל גם בצהרים ואחר-הצהרים? פשוט מאוד. משום שעמודי-החשמל וחוטיו החשמל נמצאים בצד ההוא, ולכן יש לגוום את העצים קצר-קצר, ואין צל יותר פשוט מפשוט, לא?